

*“Tant bancs com caixes
no haurien de veure
les seues carteres
empresarials,
senzillament, com una
manera d’atraure més
negoci i de millorar
els seus balanços.
També són una manera
d’impulsar
econòmicament
el seu entorn”*

Després d’alimentar des de fa temps el debat sobre la conveniència o no de privatitzar les caixes d’estalvi i convertir-les en societats anònimes, el Govern del Partit Popular s’ha decidit a tirar endavant una nova llei financera, que significarà canvis en l’actual marc de funcionament de bancs i caixes. Aquestes últimes, unes entitats especialment sensibles per la seua naturalesa jurídica i la seua vinculació al territori, fonamentalment, a través de l’obra social. Al PSOE ja li va bé i, fins i tot, ha presentat una sèrie de propostes que, de moment, han creat més confusió que altra cosa. El que està clar és que, com diu Antoni Serra i Ramoneda, president de Caixa Catalunya, en l’entrevista que publiquem en aquest suplement, “això de no saber qui mana a ca’n Ribot els preocupa”. Deu ser això.

I aquesta preocupació es detecta d’una forma molt latent quan s’estudia quines han estat fins ara les inversions empresarials que els bancs i caixes dels Països Catalans han dut a terme els últims anys. Perquè... algú pot creure que siga pura coincidència el fet que la majoria, si no totes, les caixes catalanes tinguen participacions accionaries en autopistes? O que les caixes valencianes, Bancaixa i la Caixa d’Estalvis del Mediterrani, CAM, hagen tornat al rescat una vegada més de Terra Mítica, després que la resta d’accionistes privats hagen decidit no aportar més capital? Coincidències sí, fortuïtes no. Els experts diuen que si un banc o una caixa decideix comprar participacions d’una determinada empresa pot ser per dues raons, bàsicament: per obtenir un rendiment econòmic elevat a través de dividends, o per poder influir en la presa de decisions d’aquella empresa i d’aquesta manera

Més enllà dels interessos financers

beneficiar la seua comunitat. En el primer cas, el de les autopistes, potser podríem esgrimir aquest segon argument. Ara bé, en el cas de Terra Mítica no. Ni dona beneficis, sinó més aviat tot el contrari, ni tampoc és un projecte estratègic per al País Valencià, tot i que sí que sembla ser-ho per al Govern de Zaplana. Evitar al màxim aquestes interferències hauria de ser prioritari en les modificacions normatives que es vulguen posar en marxa.

El debat, però, no s’ha de tancar aquí. Aprofitant que s’obre la capsa de Pandora també és important reflexionar sobre quin és l’actual model d’inversions empresarials que els bancs i caixes han dut a terme i si és el més adequat per als nostres territoris. Què convé més? Apostar pel model japonès, més dedicat a l’impuls de noves iniciatives empresarials a partir de fórmules com el capital risc, o més aviat el model americà, molt més especulatiu i basat en grans capitals que busquen inversions conservadores i de resultats garantits? Potser les necessitats del territori exigeixen una mica més de valentia, i per això seria recomanable que tant bancs com caixes deixaren de veure les seues carteres empresarials senzillament, com una manera d’atraure més negoci i de millorar els seus balanços. També són una manera d’impulsar econòmicament el seu entorn.

Coordinació: Bàrbara Amorós

Assessors editorials: Pere Anrubia, Jordi Cuenca

Col·laboradors: Tina Bagué, Joan Celià, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Escullies, Rafa Gil, Jordi Play, Pere Puig i Rogeli Vázquez.